
Een spoor van emoties. Een fragment televisiegeschiedenis. Wim Koole, Kampen (Kok) 1996, geïll., 172 p., f 28,50

104

In 1996 bestond de Ikon vijftig jaar. Daarvan maakte Wim Koole, als directeur televisie, er bijna dertig van dichtbij mee. Over die tijd heeft hij nu een boek geschreven. Daarin een sprekend voorbeeld van zijn werkwijze: Koole brengt een knipsel uit *NRC Handelsblad* mee naar de Ikon-

redactie. Het gaat over een jongen die net telefoon heeft en nu in een advertentie anderen uitnodigt hem eens op te bellen. Wat gaat er achter zo'n invitatie schuil? Spelen met die vraag wordt het thema van de eerste aflevering van de dramaserie TWEE MENSEN.

Als 'programmamaker van het beleid', zoals hij zijn positie binnen de omroep aanduidde, heeft Koole nagedacht over mogelijkheden en onmogelijkheden van de media. Hij ziet televisie als een uitdrukkingvorm van de technische suprematie, maar onderkent ook dat het medium consistent en actief werkzaam is in de menselijke belevingswereld, in het bijzonder in het gevoelsleven. Artistieke ontplooiing en inhoudelijke veelzijdigheid zijn achtergebleven bij de technologische ontwikkeling en afgeremd door de tendens om een zo groot mogelijk publiek te willen bereiken, aldus Koole.

Koole beschrijft het streven naar professionaliteit en de lange weg die daarvoor afgelegd moest worden. Professionaliteit vereist autonomie (macht): de periode 1963-1972 wordt gekenmerkt door spanningen en (machts)conflicten waarbij de onafhankelijkheid van de programmamakers in het geding kwam. 'Ik streefde ernaar aan het bestuur nooit een beslissing te moeten vragen op programmatisch gebied', aldus Koole. De periode 1972-1981 omschrijft

hij als 'de periode van de dramaturgie'. Nadat er duidelijke afspraken waren gemaakt tussen opdrachtgevers en omroep, moest er gedacht worden over hoe vorm moest worden gegeven aan de inspiratie. Dit aspect van professionaliteit vereiste een goede beroeps cultuur: wij-gevoel (het begrip is van Koole) en kwaliteitscriteria. De derde periode 1981-1990 omschrijft hij als het troosttijdperk, met toenemende aandacht voor de kijker als enkeling en voor de rol die televisie in ons persoonlijk leven speelt. De periode van het zoeken naar een vorm voor een andere opdracht.

Professionaliteit in beleid, dat was voor Koole ook terugkijken op wat hij eerder had beslist. Het verbaasde hem daarbij dat oorspronkelijke ideeën die rijk aan toepassingsmogelijkheden leken, bij nader inzien eendagsvliegen bleken te zijn. Mede daarom pleit hij in zijn boek voor televisie geschiedenis. Televisie heeft immers een minimum aan geheugen. Hij constateert dat het bewaren niet overal in de omroep wordt gezien als onderdeel van (professioneel) beleid.

Leo Akkermans